

kun ved store Kredse kan vente at faae et saa talrigt Udvalg af Hingste, at man derved bliver istand til at bedømme virkelig præmieverdige Dyr og ikke blot middelmaadige, hvilket ikke er Hensigten. Jeg skal dernæst tillade mig at berøre de Indveninger, som ere bleve reiste mod de store Kredse. De hvile, efter min Formening, paa en urigtig Opfattelse af Forholdet, idet de væsentlig udledes fra Hensynet til de enkelte Egne eller ogsaa til de enkelte Hingsteholdere; men det er slet ikke derpaa, det kommer an. Det er alene Hesteavlens Fremme i sin Almindelighed, hvorom det gjælder. Man paastaar at ved disse store Kredse ville Hingstene fra enkelte Egne med Hensyn til Præmier kunne udsættes for at blive trængte tilbage ved Dyrskuerne ligeoverfor andre Egnes, som staae langt over dem; men er det Tilfældet, troer jeg, at det er urigtigt at give saadanne Egnes Hingste nogen Præmie. Jeg paastaar, at det netop er til Gavn for det tilkommende Opving af Hesteavlens paa saadanne Steder, at man ikke belønner det Middelmaadige, men tilskynder til at faae det afløst af noget Bedre; vedbliver man med at belønne Hingste, der i Virkeligheden ikke fortjene det, bestyrkes Hingsteholderne i den Tro, at hvad de have er saa godt, at de ikke behøve at lægge Bind paa at faae noget Andet. Man har endelig ogsaa fremhævet Hensynet til de enkelte Hingsteholdere, men jeg troer, at man ogsaa heri handler urigtigt, thi Hensynet til Hesteavlens Fremme bør være det, som træder i Forgrunden, og ere vi først enige om, at dette Hensyn bedst skeer Thibest ved at have store Kredse, maa Hensynet til Hingsteholderne være det underordnede. Man har endvidere efter min Formening ikke Ret, naar man paastaar, at de lange Reiser, som de større Kredse vilde medføre, skulde hindre Eierne af gode Hingste i at give Møde med disse, thi Udsigten til den større Præmie, som større Kredse give Udgang til, vil langt opveie Besværlighederne ved den længere Reise; Landmandsforsamlingerne afgive i den Henseende et slaaende Beviis (Tscherning: Komme de fra større Kredse?). Det har viist sig ved vore Landmandsforamlinger, at der har været et meget stort Udvalg af Hingste tilstede fra de

langt bortfjernede Egne. — Hvad derimod angaaer de egentlige Opdrætttere, nemlig de mindre Landeieendomsbesiddere, for hvem ganske vist en længere Reise er forbunden med Besværligheder og Vanskeligheder, er der spørget for dem ved de bevægelige Mødesteder, og selv om de større Kredse medføre, at det kun bliver hvert andet eller tredie Aar, at Befolkningen i de enkelte Egne kan være istand til at overvære disse Dyrskuer, nemlig naar Mødestedet er i dens Nærhed, paastaar jeg, at den har langt mere Gavn og Nytte af sjældnere at overvære de talrigere Dyrskuer, end hvert Aar Dyrskuer, hvor den kun seer det, som den hver Dag har for sine Dine. Jeg skal hermed slutte og anbefale mine Endringsforslag, naturligviis meest det principale, som jeg anseer for det bedste, men dernæst det subsidiære, som jeg ubetinget anseer for bedre end det af Landsthinget vedtagne Lovudkast. Jeg skal derimod paa det Bestemteste fraraabe at vedtage det Endringsforslag, der gaaer ud paa at gøre Kredsene mindre, da jeg derved formener, at Formaalet vil modvirkes.

Dviftgaard: Jeg har i Forening med fire ærede Medlemmer af Aalborg og Hjørring Amter stillet et Forslag, som gaaer ud paa at dele og ændre det 9de Distrikt „Aalborg og Hjørring Amter“ til 9de Distrikt „Aalborg Amt“ og 10de Distrikt „Hjørring Amt“. Vi gaae navnlig ud fra en anden Forudsætning end den ærede sidste Taler, der mener, at de store Distrikter ere langt at foretrække for de mindre. Jeg har den Overbeviisning, at naar der hører to saa store Amter som Aalborg og Hjørring Amter til een Kreds, vil den blive for stor; den vil fordre en for overdreven lang Wei at reise for de Besøgende — ikke for Hingstene, thi de ville vel muligen komme frem, — men for Beboerne, som i sin Tid ville benytte Hingstene. Det er efter min Mening af den største Bigtighed, at Beboerne lære at kjende den Hingst, som de i sin Tid ville benytte, og have de en overmaade lang Wei at reise, ville kun Saa give Møde, og Hensigten vil da ikke kunne opnaaes. Jeg troer derfor ikke, at den ærede sidste Talers Yttringer gaae i en heldig Retning. Jeg og mine ærede Medforslagsstillere